

Aalborg Universitet

AALBORG UNIVERSITY
DENMARK

Anbragte børns rettigheder efter den nye anbringelsesreform

Kildedal, Karin

Published in:
PLF-BLADET

Publication date:
2005

Document Version
Også kaldet Forlagets PDF

[Link to publication from Aalborg University](#)

Citation for published version (APA):

Kildedal, K. (2005). Anbragte børns rettigheder efter den nye anbringelsesreform. *PLF-BLADET*, (2), 13-15.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal -

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at vbn@aub.aau.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Anbragte børns rettigheder efter den nye anbringelsesreform.

Karin Kildedal. Forsker i bl.a. anbringelser. Aalborg Universitet

Når man skal forsøge at gøre forholdene for anbragte børn bedre, er der to veje at gå. Den ene er den juridiske, hvilket vil sige via lovgivning at sikre, at der laves regler der påbyder professionelle at sikre anbragte børn så gode vilkår som muligt. Den anden er at sætte ind over for det socialfaglige arbejde gennem at kræve en høj faglig kvalitet i den måde, som de professionelle forholder sig til børn og unge, der anbringes.

I den nye anbringelsesreform, der træder i kraft den 1. januar 2006, er der rent juridisk lagt vægt på at forsøge at sikre barnet en bedre retsstilling. Dels helt konkret ved at indføre i loven, at et barns forældremyndighedsindehaver samt børn over 12 år kan klage over selve anbringelsesstedet. I modsætning til tidligere, hvor der kunne klages over selve anbringelsen. Med reformen ønskes det ligeledes, at barnet eller den unge får en mere central placering i sagsbehandlingen. Og dette er efter min vurdering den vigtigste del i anbringelsesreformen. Både i loven og ikke mindst i bemærkninger til loven, lægges der utrolig meget vægt på, at barnet skal sættes i centrum for sit eget liv, også i nogle tilfælde selvom det går imod forældrenes interesser. I bemærkningerne til lovforslaget står således: *”Inddragelse af familie og netværk understreges, fordi det er centralt for at sikre barnets behov bedst muligt – ikke fordi der skal tages mere hensyn til familien og forældrene på bekostning af barnet.* Der er ingen tvivl om, at der kræves et fornyet børnesyn, der i langt højere grad end nogensinde kræver handling på nye måder både af kommunernes sagsbehandlere men også af anbringelsesstederne. Så langt så godt. Den nye anbringelsesreform er på alle måder en god lov, og hvis jura kunne sikre børnene bedre retssikkerhed og optimal behandling af de professionelle, så ville der fremover ikke være nogen problemer overhovedet.

Det er imidlertid ikke første gang at politikkerne har forsøgt at bedre forholdene for anbragte børn gennem ny og skrappe lovgivning. Det er faktisk sket en del gange de sidste 10-15 år. Problemerne har altid været mest forbundne med den anden tilgang, nemlig det socialfaglige arbejde. Dårlige vilkår for mange socialrådgivere i kommunerne, for lidt uddannelse og træning i at arbejde med anbringelser og for lidt støtte i arbejdet så ud til at være væsentlige grunde til, at det ofte var svært for rådgiverne i kommunerne at leve op til de juridiske krav. Men også for mange anbringelsessteder, der måske ikke helt har kunnet finde måder at være sammen med barnet på, så det føler sig som værdifuldt og tilstrækkeligt holdt af. Dette har adskillige undersøgelser fra Socialforskningsinstituttet vist. Således viser f.eks. en opsamling af forskningsresultater samlet i en rapport, at børn ikke altid har følt sig godt nok behandlet: *”I mange undersøgelser er der tegn på, at anbragte børn på en række områder bringes i eksistentielle konflikter i forbindelse med anbringelsen. De skal overkomme separation fra de primære omsorgspersoner; de udsættes ofte for tab af familie; de skal forholde sig til nye mennesker, skikke, kulturer på anbringelsesstedet; de er utrygge over for fremtidsperspektiverne i anbringelsen, og de er ofte alene og ensomme, når de skal tumle rundt med disse ting”.* Hestbæk og Egelund (2003)

Der er således en hel del problemer at tage fat i i fremtiden, og noget tyder på, at der skal ske store forandringer både i det ene og det andet regi, hvis det skal lykkes at nå frem til at flere anbragte børn får det bedre liv end det har været tilfældet indtil nu.

Den tid vi går i møde er uhyre krævende på adskillige måder. Der kommer en ny kommunalreform et år efter, at den nye anbringelsesreform skal implementeres. Mulighederne for et stort kvalitetsløft i hele området kan altså ligge forude, hvis der satses mange kræfter på at få dette område til at fungere bedre. Det modsatte kan selvfølgelig også være tilfældet, at anbringelsesreformen drukner i de store forandringer, der kommer til at ske i kommunerne. Det er umuligt at spå om. Om end jeg er bekymret, så vælger jeg måske for første gang i mange år at være optimistisk. Der har de sidste år været sat mange penge af til forskning og udvikling af anbringelsesområdet. Der foreligger nu mange resultater og er gennemført mange projekter i KABU – regi (Kvalitet i anbringelser af børn og unge) så der skulle være produceret så meget mere viden om området, at det skulle give mulighed for forbedringer. Set fra mit synspunkt, så er det vigtigste af alt i disse forandringer, at kommuner og anbringelsessteder tager alvorligt fat i at blive bedre til reelt at inddrage børnene i deres eget liv. Det kræver nye måder at tænke på, nye arbejdsformer og en helt anden tilgang til og tro på barnets egne kompetencer end det ofte er tilfældet i dag. Og måske kræver det en ny forståelse eller en ny inspiration. Jeg vil hermed opfordre plejeforældre til at læse den forskning, der de sidste år er fremskaffet om anbragte børn og unge, og anvende denne til refleksion og handling både alene, men ikke mindst sammen med børnene, til at reflektere over, hvorledes livet for børn i familiepleje kan blive så optimalt som muligt. Jeg vil særligt anbefale en bog udgivet af tidligere anbragte: Tabuka – tidligere anbragtes bud på kvalitet i anbringelsen af børn og unge. Forlaget børn og unge 2005 (www.paedagogiskcentrum.dk). Den forskningsrapport jeg ovenfor henviser til, hedder: Anbringelses af børn og unge uden for hjemmet. En forskningsoversigt af Tine Egelund og Anne Dorthe Hestbæk. Socialforskningsinstituttet 2003 ({ [HYPERLINK "http://www.sfi.dk"](http://www.sfi.dk) })